

PUNI TIŠINE SUŠTE

Podupiremo nebo i jednako su važni
čempresi i mudraci i vlati koje šušte
između našeg uha i svemira u cvatu,
slučajno smo visoki i slučajno smo snažni
(i slak je vaga nebu) zvijezde polako pljušte
i puteve nam gluhe peru za istu platu
na jednaki smo način puni tišine sušte.

Polu smo svoje kuće srušili da bi vrtu
dovoljno mjesta bilo, u svakom cvijetu dimi
jesen i smeđi mjesec, u zrnju leži šuma
i jelen koji vode poznaje, na tom rtu
osamnom postavljamo svjetiljku da se i mi
obale dohvatimo, samo smo dio druma,
u proljeće se rađa tko bude začet zimi

Dode mi pa da dajem imena ali šuťim
mudar i neću ništa, kako se dugo sprema
stablo na onaj korak odlučan da se vidi,
u zrcalima lista otpaloga svojim žuťim
očima gleda vodu, čega se ruža stidi
konačno završena kad više ništa nema
do sebe i do cilja: dode mi da se sputim.

LJUBITI

Ljubiti: eto čuda iz dvije šake krvi
pa biti mnogo ljepši i od svog oca veći
i tako živu zvijezdu dirati čelom golim;
nebo sa usne raste i kao da sam prvi
nađen da sunce gasim, ne znam ne mogu reći
čime sam bio zemlji dobar kad samo volim

i samo idem putem a travu sam u rodu
u meni negdje ima čudesan jedan ratar
u pepelu se svome ne snalazi ni ruža
ni srce ruže: ipak mogla bi biti duža
ijepota koja tiho nas dariva u hodu;
nagnuta ti si voćka a ja sam sveti vratar

koji u žito ševe pušta i čuva polja
od vlastitoga straha, nebo je skupi začim
jelu i piću krvi a mi smo tvrda ruda
od sunca odvaljena, vrši se čudna volja
najmanjeg lista negdje u nama, nema čuda
koje bi moglo nastat na kakav ljepši način

da sveže nas po sebi po suzama i strasti
za šumu i za harfu u kojoj zvoni gvozdje
od koga žito vene s krajeva; eto znanja:
ljubiti pa u drugom tijelu ka sebi rasti
(poljubac beskonačan obilazi i groždje
i maslinike, grana toplom se tijelu klanja)

Ljubiti, biti blizak svemu što zrno njiše
(rukopis nepoznatog života pomno slaže
povijesti svoje nježne u cvijeće), tako biti
zabilježen u svemu i možda mnogo više
zašto nas ječam svojim nakitom skupim kiti
da šuťnja ipak nešto dobro o nama kaže

Pjesan ljuvena u ovome umijetju gospara šiška nasljedujutji

ZOVJEŠE ZORA DAN A SLAVNO PROLITJE
van cvitje, zelen lis: jakino jelen ja
uhitjen bih od one cjeća ke nije sna
jak čemer bi me itje pitje me bi jak pelen

Me pokoje izgubih gospoje ove cić
hoteći da je moje nje lice i nje gizda
bih u nje zlate žice uhitjen jakno tić
cjeć ljuvezni ku ćutim: gospoja ma i zvizda

ke ljuveni, ah, ures jur meni na dar jes
cjeća tve rajske dike ku poju ja uvike
daj boljezni, vaj, sve mi i bo sve daj mi like

ŽIVIMO U DOLINI

Živimo u dolini a ljubimo se gore
u vrhovima šume planinske pa nas drugi
o tome mnoge stvari pitaju a mi tvrdo
šufimo, promatramo kako se tiho bore
životinje i zvijezde i stabla kao dugi
životi kao dugi uzdas; visi brdo

u nebo, u dolini živimo vrlo dugo
a ljubimo se gore, u šumama pa ptice
ne boje nam se krvi na oblaku, a ništa
ne govorimo dolje o tome pa nam lice
izgleda tako čudno pri vatri, kao drugo
obično, kao lice kamena; ako išta

kažemo što bi bilo od kuća i od šuma?
U ušicama crne sjekire drvo lista
u snu, razumijemo munje u mozgu svijeta
i ruke u ramenu, iz pomučena uma
rečenica se jedna prastara, uvijek ista
uporno penje gore u samo nepce svijeta;

što radi tako dugo rijeka pod mostom budnim:
moguće ima udo i most pa duga blaga
zlatonosna vremena vladaju iznad polja,
na prozoru u dimu zemlja je žuta šolja
za stručak neprolazne tišine čija snaga
obuzima joj snagu; u oznojenim i trudnim

opasnim proljećima stiskamo čelo žitko
glasu se opiremo, zalutali u šuťnji
u šumi, ljubimo se u vrhovima lista
a dolje u dolini živimo, zato tuťnji,
životinje i zvijezde motre se kao čista
ogledala, na usta navire znanje: Niiko.

Pjesma o verglašu na uglu ulice s drvoredom koji se gubi u maglu

U svako doba dana: i kada liju kiše
i kad je nebo čitko a svaka grana čaša
stalno, na istom mjestu na uglu stari Saša
adieu la cour, adieu les dames...
okreće sporo vergl gologlav sijede kose;
jednolično se čuje sad glasnije sad tiše
adieu les filles, adieu les femmes...
ta svirka, Saša pjeva na uglu posve sam,
samo se grane njišu i nema nitko više
adieu les femmes, adieu les dames...

Oči mu vlažno sjaju i neki čudni trans
obuzima ga tako dok neumorno svira
adieu les coeurs, adieu cadence...
i ne vidi da sumrak polako okna dira
i da se svjetla pale a dvored se gubi
adieu les dames, adieu les femmes...
i da se netko tamo u sjeni strasno ljubi,
ručicu samo vrći i pjeva, sam, pun mira
adieu le bal, adieu la dance...

Putem korača sprovod i netko tiho plače
o miserere nobis... glasovi muški bruje
adieu le bal, adieu la dance...
Saša na uglu stoji, samo se vergl čuje
miserere nobis... adieu les femmes...
jednolično i sporo, tiše pa zatim jače
miserere nobis... adieu les dames...
okreće Saša ručku i sve je veća tmuša
adieu la cour, adieu cadence...

Sakrivena za oknom starica neka sluša
drhtavu ovu svirku dok se u drugoj sobi
gasí polako svjetlo pa tijelo tijelo traži
adieu les filles, adieu les femmes...
visoko u noć netko prosipa šaku zobi
a stari Saša stoji na neprekidnoj straži
na uglu, vrći vergl: i kada liju kiše
i kad je nebo toplo a trava puna rose
uvijek na istom mjestu, gologlav sijede kose
adieu le bal, adieu les dames...
i jednolično svira i nema nitko više

Ljubiti

